

Mai mult decât un izvor: *un strop de suflet!* Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

17 IANUARIE 2021

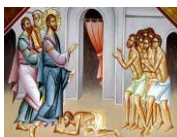
APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 03 (884) † ANUL 18

FLOAREA RECUNOȘTINȚEI

- *Duminica a 28-a după Rusalii, Pilda celor zece leproși* -

În timpul activității de propovăduire, Mântuitorul Iisus Hristos și ucenicii Săi se îndreptau spre Ierusalim, trecând prin mijlocul Samariei și al Galileii și au ajuns într-un sat, unde l-au întâmpinat zece bolnavi de lepră. Văzându-L pe Iisus, au strigat: „Iisuse, Învățătorule, fie-ți milă de noi!” (Luca 17, 13). Știind ce înseamnă viețuirea în boală, în afara familiei și a celor dragi, în loc pustiu și plin de necurăție, fără să își mai condiționeze acțiunea de ceva, de regulă, de credință („Crezi tu că poți? Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”), cum mai făcuse în alte rânduri), fără a le pretinde ceva, Domnul le spune să se arate preoților (Luca 17, 14). Și pe drum, cei zece s-au curățit de lepră și s-au tămăduit. Pentru că preotul era cel care stabilea dacă suspectul este într-adevăr bolnav, tot preotul era și cel care stabilea dacă cel ce fusese bolnav se vindecase, se tămăduise. De aceea, Domnul Hristos îi trimite să se arate preoților. Toți cei zece s-au vindecat în drumul lor. Evident, că bucuria fără margini i-a cuprins și mai mult ca sigur, s-au dus la casele lor, dornici să-i îmbrățișeze pe cei ai casei. Dintre cei zece, unul care nu era iudeu, ci samarinean, s-a întors, dând slavă lui Dumnezeu. Leproși fiind, samarinienii și iudeii stăteau împreună, se înțelegeau. Sănătoși fiind, nu reușeau să se înțeleagă, se dușmăneau. Lucrul acesta este semnificativ și ni se întâmplă, deseori, și nouă, celor de astăzi. Suferința, necazul și boala ne unesc, în timp ce starea de bine și de sănătate ne desparte. Apoi mai este și această proporție, destul de considerabilă, de unu din zece, când cineva își arată recunoștința binefăcătorului său. De aceea, a ajuns în popor zicala: „Recunoștința, floare rară!”. Trist, dar adevărat! De câte ori uităm sau ne facem că uităm să mulțumim binefăcătorului nostru. Tocmai de aceea, cu tristețe, și Mântuitorul Iisus Hristos întreabă: „Nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?” (Luca 17, 17-18). Această întrebare ajunge să fie adresată tuturor celor ce li s-a făcut vreodată un bine și au uitat să mulțumească, care au neglijat recunoștința: „Ceilalți unde sunt?”. Mai este în popor o vorbă despre cineva nerecunoscător, care asemeni celor nouă, nu vrea să știe de „Mulțumesc!” și care mai este numit și lepră: „Este o lepră, un nerecunoscător”, la fel ca unul din cei nouă. Pentru a nu deveni în ochii celor din jur nerecunoscători sau chiar lepre, putem să scăpăm de povara etichetării prin slava pe care trebuie să o aducem lui Dumnezeu doar prin actul de mulțumire față de binefăcătorul nostru, pentru că la Dumnezeu se ajunge doar prin aproapele. Astfel ne arătăm dragostea față de Domnul, pe care nu-L vedem, prin aproapele nostru pe care îl vedem și îl iubim.

AFIRMAREA PERSONALĂ

Sfinții părinți așează la loc de cinste virtutea smereniei numind-o mama virtuților, sau rădăcina tuturor virtuților. Dar oamenii de astăzi se luptă uneori din răspuțeri pentru afirmarea personală în diferite domenii din viață. De câte ori dorește cineva să realizeze un lucru pozitiv, esențial și bun, poate să se afirme făcând lucrul respectiv. Dar de fapt nu el se afirmă, ci îl afirmă Dumnezeu, prin osteneala pe care o face el. Pentru că a fi cunoscut nu înseamnă să faci de teamă să nu fii smerit, ci înseamnă să faci orice, dar conștient că nu faci din puterea ta. Deci omul care e pus să conducă, numai dacă conduce poate să fie smerit în limitele rosturilor lui. Nu înseamnă că nu mai poate să conducă pe ceilalți pentru că el trebuie să fie smerit. Nu trebuie să-ți găsești un loc anume pentru smerenie, ci o modalitate de a face ceea ce trebuie să faci, rămânând totuși smerit. Dumnezeu îl primește pe om în starea pe care i-a dat-o și în starea pe care a realizat-o omul pe temeiul firii lui. Dacă ar fi cineva retras, nu o să zică Dumnezeu de ce a fost retras, dacă așa este firea lui, dacă așa este chipul lui de viețuire și așa este temelie existenței lui. Este important să urmărești binele personal, fără să stingherești pe cineva din apropierea ta, adică să nu cauți mai mult binele tău decât binele altuia, dar, în orice caz, să urmezi și binele tău. Nu poți să faci abstracție de tine însuși, chiar dacă se pune și problema, în anumite împrejurări, a lepădării de sine ca să poți împlini binele pentru altul sau ca să poți împlini porunca lui Dumnezeu. În momentul în care te-ai hotărât pentru o cale, să nu mai consideri că mai există pentru tine și o altă cale, iar calea pe care ți-o alegi, să o alegi cu entuziasmul cuvenit, adică să nu te căsătorești cu probabilitate, nici să te faci călugăr cu probabilitate, ci să fii sigur că asta ți-e calea și atunci nu se mai discută posibilitatea unei alte căi sau că Dumnezeu ar fi avut un alt plan pentru tine. Noi nu știm sigur ce vrea Dumnezeu cu noi, dar știm ce putem face noi într-o condiție sau alta. Mântuirea se face prin Dumnezeu. Noi degeaba vrem să facem niște lucruri extraordinare. Ceea ce trebuie să facem noi este să ne lăsăm în mâinile lui Dumnezeu și apoi lucrează Dumnezeu ca un Sfânt, cum știe, cu fiecare dintre noi; și dacă vrea Dumnezeu să ne afirme ne afirmă, și dacă nu vrea Dumnezeu să ne afirme degeaba vrem să ne afirmăm noi. Să ne gândim că Domnul Hristos după ce i-a dat putere slăbănogului, n-a căutat să fie cunoscut, să se afirme ca vindecător, ci s-a retras din mulțime, încât omul acela nu mai știa cine l-a ajutat. E pentru noi un îndemn la smerenie.

- Arhimandrit Teofil Pârâian -

„Răul se naște din neștiință, iar binele care mântuiește sufletul este cunoașterea lui Dumnezeu”. Sf. Antonie cel Mare

CREDINȚA ÎNNOBILEAZĂ VIAȚA NOASTRĂ

Trăim într-o epocă în care progresul tehnologic este fără precedent, ceea ce oferă numeroase facilități care susțin standardul de viață al omului modern. Zi de zi ne bucurăm de avantajele dezvoltării noilor tehnologii care, mai ales în sfera comunicării interumane și a informării în timp real, ne aduc an de an noi oferte și provocări. Bineînțeles că suntem invitați să le descoperim și să le utilizăm cu echilibru și discernământ. Inclusiv în sfera spirituală (religioasă), mai ales în mediul virtual, există, de asemenea, o ofertă bogată de experiențe și practici spirituale promițătoare de „fericire”, care însă în realitate contribuie la adâncirea crizei spirituale a celor atrași de acestea în căutarea adevărului, echilibrului și păcii interioare. În mod paradoxal, deși în societatea contemporană suntem tot mai bine informați și beneficiem de oportunități de comunicare interpersonală de neimaginat în urmă cu câteva decenii, totuși în lumea de astăzi observăm tot mai multă însingurare și tristețe, indiferență și egoism. În plus, în ultimul timp, la nivelul opiniei publice constatăm îngrijorare față de tentativele de subminare a valorilor tradiționale. Această stare de îngrijorare și confuzie, asociată uneori cu sărăcia și excluziunea socială, generează inerente probleme personale (alcoolismul și alte dependențe), familiale (singurătatea în doi, de exemplu) sau eșecul profesional. De aceea, în astfel de cazuri, granița dintre îngrijorarea personală și starea depresivă este foarte fragilă. Pentru noi, creștinii de două mii de ani, Mântuitorul Iisus Hristos este Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14, 6), iar învățătura creștină reprezintă un far călăuzitor care își dovedește permanent actualitatea și perenitatea. De aceea, valorile creștine reprezintă temelia formării și educării noastre pentru viață care ne ajută să ne cultivăm capacitatea de a discerne între bine și rău, adevăr și minciună, dreptate și nedreptate, corectitudine și incorectitudine, cinste și necinste. Astfel, credința noastră ne dă speranță și ne ajută prin cultivarea virtuților să ne luminăm sufletele, să avem pace și bucurie, să înțelegem ce se întâmplă în jurul nostru, să prețuim și să apărăm demnitatea persoanei și instituția familiei, să ne educăm copiii în spiritul învățaturii și moralei creștine, să iubim frumosul, să descoperim reperatele culturii naționale și universale, să facem alegerile corecte în viață, să rămânem optimiști și să conștientizăm că avem un rost în această viață pământească, unde ne străduim să ne dobândim mântuirea. Credința este și voință. Ea presupune o deliberare și o decizie liberă. Voința susține rațiunea în căutarea și în cercetarea ei și îi dă imboldul de a adera la revelația divină. Voința se decide și menține decizia. Credința este și sentiment. Este sentimentul infinitului, al măreției divine. Descoperirea lui Dumnezeu declanșează în om o gamă de sentimente variate și sublime. Sentimentul dă viață, căldură și intensitate credinței. Credința este poarta vieții veșnice și trebuie să aibă următoarele însușiri: **1.** Din punct de vedere al conținutului, să fie universală, adică să cuprindă toate adevărurile revelate de Dumnezeu și mărturisite de Biserică. **2.** Din punct de vedere al certitudinii, să fie o convingere statornică și mărturisitoare. **3.** Din punct de vedere al acțiunii, să fie vie și lucrătoare în dragoste. Amin.

 PAROH: Preot Ioan Alupoaiu † Telefon: **0745 497143** † **Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101**

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: **site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.**

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 20 ianuarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 22 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 23 ianuarie	08:00	Pomenirea celor adormiți
	17:00	Vecernie
Duminică 24 ianuarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Un tâlhar schimbat

Un tâlhar s-a hotărât să jefuiască o mănăstire. Seara, pe la amurg, s-a apropiat de porți și l-a văzut de pe zid o călugăriță. „Vail!”, a strigat aceasta, începând în grabă să tragă clopotele. „Surorilor, veniți încoace repede! A rămas un părinte afară, stă acolo și nu poate să intre!” Toate au dat fuga, au deschis porțile, l-au întâmpinat cu lumânări, cu cinstire. Tâlharul s-a pierdut cu firea și nu știa ce să mai facă. „Eu am venit să fac rău și ele mă primesc atât de frumos”, se mira el și a fost atât de cutremurat încât s-a pocăit îndată. Atât de mare este puterea gândului bun, că poate schimba până și cugetul aproapelui.

Oamenii învață de la oameni

Uneori, ne confruntăm cu oameni violenți, hotărâți să ne tacă rău, agresivi verbal sau care îndreaptă gânduri neplăcute asupra noastră. Câteodată, aceștia ne cunosc de mai multă vreme sau ne întâlnesc pentru prima oară. Că-i știm ca prieteni, colegi, vecini sau că-i întâlnim întâmplător la o coadă la magazin sau la o manifestare, ei sunt cei cu care socializăm și interacționăm, ei fac parte din universul nostru. Să le găsim scuze sau circumstanțe atenuante întotdeauna, încurajându-i astfel să perpetueze comportamentul urât, nu este o soluție nici pentru ei, nici pentru noi. Oamenii răutăcioși nu se vor îndrepta dacă noi continuăm să-i iertăm. Și nici noi nu ne vom simți bine fiindcă ei vor continua să ne facă rău. Cel mai indicat este să-i facem cumva să înțeleagă că procedează greșit, fie atrăgându-le atenția direct, fie printr-o reacție pozitivă la care ei nu se așteaptă.

Gândul bun e o forță

Când te duci spre cineva cu gânduri bune, când nu răspunzi la ură cu ură, ci cu bunătate, cel răuvoitor își va pune întrebări și, cunoscându-te așa cum ești, vrând-nevrând va începe să se poarte diferit. Să răspunzi la zâmbet cu zâmbet e ușor, e o reacție naturală. E atât de firească încât uităm uneori de ea. Să fii tu cel care începe să zâmbească este un pas pe care nu mulți se gândesc să-l facă sau nu știu cum. Inițiază tu o legătură frumoasă! Fă tu primul pas! O îmbrățișare, o mână întinsă, un zâmbet. De obicei, oamenii se schimbă datorită acestor interacțiuni cu oameni spontani, blânzi, calzi, care expun ce au ei mai senin în sufletul lor minunat. Oamenii învață de la oameni. Cum pe un copil îl educă un adult, pe adult îl educă o mare personalitate. Se educă singur, da, dar are modele care să-l inspire. Un om mare posedă forța gândului și multe calități. Cu cât este mai evoluat, cu atât este mai bun și mai înțelept. Gândul bun are o forță nebănuită!